

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

2. Dies Septembris. Quid iniquius? quàm velle sibi obtemperari à minoribus, & nolle obtemperare majoribus? August. de Opere Monachor.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

agnoscentes, ut sic dilatem fines imperii tui. Sic se totum Deo uni committere, est omnes pietatis in Deum numeros absolvere. Nec facile delinques, si tua omnia Deo delinquas. Intende igitur animum in sequentia metra:

*Si quis salvari vult, perpetuoque beari;
Christo devotum, studeat se tradere totum.*

2. DIES SEPTEMBRIS.

Quid iniquius? quam velle sibi obtemperari à minoribus, & nolle obtemperare majoribus? *August. de Opere Monachor.*

Obedientia. I.

Agnata pietati, est Obedientia; Quisquis enim, in Deum est pius; est propter Deum, cuius obedire promptus. Obedientia hominis ad Deum, est affectio voluntatis conjunctæ Deo. Obedientia hominis ad hominem, est debita reverentia minoris ad majorem. Commoda, quæ gignit obedientia, sunt ut plurima, sic & maxima. In primis, sicut homine domi quiescente, Respublica fert leges, movet arma, præsidet Justitiæ, invigilat consilii sui mysteriis; unde cuius privati, suis tantum commodis intento, salus, securitas, & felicitas. Sic & Ecclesia, omnibus suis subditis fert leges; & pro eorum incolumitate sancit varia decreta; excogitat diversa, quibus eos ad salutem manuducat, prætidia: quibus, subditi omnes si obediant, illud obtinent, quod soli Deo est singulare, non posse errare. Quantum igitur, est illud beneficium; inter caliginas, quas offundunt animi affectiones; inter errores, quos efficiunt cupiditates; inter ignorantias, in quas mundi

mundi leges, & mores impellunt, sapere, inoffenso pede procedere, nunquam hallucinari, prudentissimè absque ullo errore gubernari; perindè, ac si poleres Divinâ sapientiâ, & prudentiâ. Illud assequeris beneficio Obedientiæ, quæ Vicaria est Divinæ Sapientiæ. Sic ergò propter Deum, obedias Ecclesiæ Dei; ut assequaris illam rectè obedientis conditionem, de quâ D. Bernardus: (a) *Non attendit verus obediens, quale sit, quod precipitur; hoc solo contentus, quia precipitur.*

II. Solon percunctatus, quâ ratione salva posset esse civitas, respondit: si cives obtemperent suis Magistratibus; Magistratus autem, Regibus. Quod dicit Solon de civitate, idem dicendum de quâvis privatâ familiâ & quovis in familia homine. Hinc scitè Aug. (b) *Pax domus, est ordinata imperandi, atque obediendi concordia cohabitantium: Pax civitatis, ordinata imperandi, atque obediendi concordia civium. Nihil igitur, magis homini obest, quam nolle obedere. Si alterutrum sit eligendum; consultius est obtemperare, quàm imperare. Subinde tamen parere, peccatum pareret; ut patebit ex Augustino: (c) *Qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Sed, quid si illud jubeatur, quod non debeas facere? Hic sanè contemne potestatem: ipsos humanarum legum gradus adverte. Si aliquid jusserit Curator, faciendum est, non tamen, si contra Proconsul jubeat. Non itaque contemnis potestatem, sed eligis majori servire: nec hinc debet minor irasci, si major prælatus est. Rursum, si ipse Consul aliquid jubeat; & aliud jubeat Imperator; & aliud Deus, Da veniam ô Imperator! tu car-**

Xx 3

cerem,

(a) De precep. & disp. (b) De civit. Dei l. 19. c. 13. (c) II. Quest. 3. can. Ita Corporis §. quis resistit.

cerens, ille gehennam minatur. Hic tibi assumenda est fides tua, tanquam scutum, in quo possis omnia ignea jacula inimici extinguere. Mala imperanti obtemperare, est animam obruncare.

III. Utinam de omnibus, qui sub Christi vexillis faciunt stipendium, dici posset, quod de suis militibus Scipio Africanus! Is, cum in Africâ bellum gereret, ostendit viros cunctos, quos secum habebat; & turrim præterea excelsam in mari, & ait: Nullus horum omnium est, qui non conscensâ turri semet in mare præcipitaturus sit, si ego juffero. O si omnes, qui in Ecclesiâ militanti prælia Domini præliantur tam forent ad parendum expediti, essent pugnando invicti! Rem acu tetigit, dum hæc protulit B. Stephanus, Comes Tironensis: *Præstat exercere unum actum verae obedientiæ; quam facere sexcenta miracula.* Conditiones germanæ Obedientiæ paucis complexus est D. Bernardus: (a) *Bonus obediens dat suum velle, & suum nolle, ut possit dicere: Paratum cor meum Deo, paratum cor meum; paratum, quodcunque præceperis facere; paratum, ad nutum cuius obedire; paratum, tibi vacare, proximis ministrare, me ipsum custodire, & in caelestium contemplatione requiescere; amabilis socius; omnibus officiosus, & nulli onerosus; devotus ad Deum, benignus ad proximum; sobrius ad mundum, Domini servus; proximi socius, mundi Dominus. Superiora habet ad gaudium, equalia ad consortium; inferiora, ad servitium.* Denique, qui Obedientiæ præcellit virtute, statim ubi observavit vel nutum præipientis; dicto citius, parat aures auditui, linguam voci, pedes itineri, manus operi. Converteris itaque ad Deum,

(a) *Supex Cant.*

Septemb.

Tessera.

695

Deum, dic submissimâ animi reverentiâ cum magno Augustino: (a) *si obedire tibi, mihi amabile; & resistere tibi execrabile.* Qui imperanti paret, magnam sibi gloriam parit. Suffragatur Poëta :

Qui jussis paret, premia magna parat.

3. DIES SEPTEMBRIS.

Quidni omnia possibilis sunt invidenti super eum, qui omnia potest? *S. Bernardus serm 85 in Cant.*

Fortitudo.

I. N spectatissimum virtutum theatrum, quod aperimus, mihi videtur Fortitudo, jure quodam procedere, ut Regina coronata; quæ, cum sit timen-

dorum omniû contemptrix, vim suam in omnes virtutes explicat, terroresque sub jugum mittit. Est autem, teste Tullio, & approbante D. Thoma: (b) *Fortitudo, considerata periculorum susceptio, & laborû permissio.* Est porro illa una de præcipuis virtutibus; quibus, humana vita ad virtutem instruitur, ut consentiunt omnium Sophorum Scholæ, & Theologorum exedra; atque adeò inter Cardinales eam reponunt; id est, in eo gradu, qui proximè ad Divinas virtutes accedat. Est enim, una de rotis currus triumphalis, quibus anima pervehitur ad cælum. Versatur autem hæc virtus circa Metum, & audaciam, quæ duo honorificè moderatur, ut asserit Augustinus: (c) *Qui verâ virtute fortis est; nec temerè audet, nec inconsultè timet.* Sæpè fit; ut, si quis fortè opus aggrediatur Numini acceptum, & propagandæ gloriæ tuæ decorum; subito innumera difficultates, & periculorum ilias; & plura etiam, quàm Herculi monstra objiciantur,

X x 4

quæ

(a) *Meditat. c. 7.* (b) *l. 2. de Invent.* (c) *Epist. ad Hier.*